

SONET 123

No, Time, thou shalt not boast that I do change:
Thy pyramids built up with newer might
To me are nothing novel, nothing strange;
They are but dressings of a former sight.
Our dates are brief, and therefore we admire
What thou dost foist upon us that is old,
And rather make them born to our desire
Than think that we before have heard them told.
Thy registers and thee I both defy,
Not wondering at the present nor the past,
For thy records and what we see doth lie,
Made more or less by thy continual haste.
This I do vow and this shall ever be;
I will be true, despite thy scythe and thee.

Ne, tím se nechlub, že se měním, Čase,
své velké stavby jen si nově stav,
mně nejsou nové, nezřím na ně v žase,
jsou starších mi jen jevů nový háv.
Náš život krátký; tož to staré, známé,
jímž oklamat nás hledíš je nám div;
a za stvořené pro nás radš to máme
než myslit, že jsme slechli o tom dřív.
Odmítám tebe i tvé historie,
div není mi, co dnes i v dávných dnech,
neb zprávy tvé i vše, co zříme, lži je,
již smysлил víc neb míň tvůj stálý spěch.
To slibuji jen, to vždy buď mi osou:
vždy budu věren přes tebe i s kosou.

Antonín Klášterský (1925)

Nejásej, Čase, já se nezměním,
svým věžím sebevýš ať zvedáš hlavu,
všechno tu bylo už, a já to vím -
jen staré triky, možná v novém hávu.
Že život krátký je, chcem obdivovat,
co podsouváš nám, ač to staré jest,
svou vlastní touhou zrodíme to znova,
na sobě samých zkoušíme tu lest.
Vzepřu se tobě a tvé historii,
co bylo, bude - jest - mne nevzruší,
lže minulost i to, co právě žiji,
tvůj věčný spěch nás klame na duši.
Tvé lži i kose navzdory však dím:
nejásej, Čase, já se nezměním. (Hilský)

Tired with all these, for restful death I cry, As,
to behold desert a beggar born, And
needy nothing trimm'd in jollity, And purest
faith unhappily forsworn,

And gilded honour shamefully misplaced, And
maiden virtue rudely strumpeted, And right
perfection wrongfully disgraced, And strength
by limping sway disabled,

And art made tongue-tied by authority, And
folly doctor-like controlling skill, And
simple truth miscall'd simplicity, And
captive good attending captain ill:

Tired with all these, from these would I be gone,
Save that, to die, I leave my love alone.

Jaroslav Vrchlický, 1904

Po smrti křičím tím vším unaven,
hle, zásluha se na žebrotu rodí
a pozlátkem tret prázdný ověšen
a ryzí věrnost v nevěře se brodí.

A zlatá čest na místě nestydů
a cudná ctnost v hampejzy pohrobena
a dokonalost štvána v neklidu
a síla trpaslíky seslabena;

ctná snaha blbosti v plen vydána
a umění jho moci musí nést
a prostota jak hloupost vysmána,
zlo žalárníkem, dobro věznem jest:

Vším unaven rád umřel bych, ví Bůh,
mou smrtí jen by sám tu nezbyl druh.

Jan Vladislav, 1964

Znaven, ach, znaven vším, já volám smrt a klid,
když vidím zásluhy rodit se na žebrači,
a bédnou nicotnost zas v nádheře se skvít,
a víru nejčistší zrazenou v hořkém pláči,

a zlatý vavřín poct na hlavách nehodných,
a dívčí něhu, čest, servanou v okamžiku,
a dokonalost pak, budící už jen smích,
a vládu ve zchromlých pařátech panovníků,

a jazyk umění vrchností zmrzačený,
a blbost, doktorský radící rozumu,
a přímost, zvanou dnes hloupostí bez vší ceny,
a Dobro, zajaté a otročící Zlu -

tím vším, ach, unaven, já zemřel bych už rád,
kdybych tím nemusel i lásce sbohem dát.

E. A. Saudek, 1975

Jsem unaven a za smrt prosím Boha -
jen nevidět už, jak je bita ctnost,
a vynášena nicka přeubohá,
a křivdou rozšlapána nevinnost,

a odívána zlatem nemohoucnost,
a v trhu prodávána dívčí čest,
a pokálena bezúhonná vroucnost,
a utloukáno to, co silné jest,

a umění jak panáčkuje vládě,
a doktor Blbec káže geniům,
a lumpové se posmívají pravdě,
a Dobro babě Zlu jak smeji dům -

tím světem unaven, tak rád bych zhas!
Leč tebe zůstavit mu napospas?